Ч. 8. Второк 13 (26) січня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Делеґаций. — Справа ческо-німецкої угоди.— Борба з обструкциєю на Угорщинї. — Росия а Японїя. — Ворохобня в нїмецкій Африцї).

Є. В. Цїсар приймаючи сими днями на авдиєнциї кількох тайних радників, висказав перед ними своє вдоволенє з того, що наради як в комісиї буджетовій так і на повних засїданях Делеґаций ідуть так гладко.

В австрийскій Делеґациї вела ся в суботу дальша дискусия над буджетом мінїстерства справ заграничних. При сїй нагоді прийшло межи делеґатами Перґельтом а Крамаржом до острої полеміки. Перґельт противив ся звістним вже поглядам Крамаржа на тридержавний союз, а Крамарж знов доказував, що жаданя Чехів зовсїм не суть за високі. В справі внутрішного язика урядового Нїмцї не мають голосу; то річ правительства. Коли однакож Нїмцї хотять переговорювати з Чехами в справах, котрі опирають ся на спільнім інтересі, то Чехи завсїгди готові до того. Перед тим однакож мусить бути направлена кривда, зроблена ческому народови. — При фактичних спростованях зажадав дел. Шнайдер поясненя, длячого президент др. Ґавч завізвав єго на попереднім засїданю до порядку дневного за слова „жид або чоловік“. Президент відмовив поясненя свого поступованя в характері президента. По промові референта ухвалено цїлий буджет мінїстерства справ заграничних і засїданє закрито. О речинци слїдуючого засїданя будуть делеґати письменно повідомлені.

Пос. Штайнвендер обговорює в Vill. Ztg. справу ческо-нїмецкої угоди і каже, що порозумінє межи обома народностями в Чехії можливе. Оба противники, Чехи і Нїмцї, не можуть прецї оден другого знищити і длятого мусять оден другого лишити при житю. Великі крики з обох сторін не поможуть тут нїчого; ми не припремо Чехів до стїни а Чехи нас. Сила обставин пре до згоди, але не до такої, щоби лиш один давав а другий брав. Обі сторони мають свої бажаня і обі мусять їх сформулувати. Такого бажаня, котре би нам впило ся в тїло, ми Чехам не сповнимо; але й на такі бажаня, котрі би нам не були небезпечні, не згодимо ся, скоро в рівній мірі не будуть сповнені і наші бажаня. За найважнїйші условя ческо-нїмецкого порозуміня уважає пос. Штайнвендер поділ Чехії на нїмецку і ческу часть, забезпеченє від майоризациї в ческім соймі і запоруку нїмецкої адмінїстрациї в нїмецкій части.

З Будапешту доносять, що угорске правительство рішило ся не давати вже волю обструкциї. Президент мінїстрів буде ще в перших днях сего тиждня вижидати, чи обструкция не схоче добровільно змінити свою тактику та чи не перепустить ухвалу закона о континґентї рекрутів. Коли би показало ся, що обструкция не хоче відступити від своєї дотеперішної тактики, то правительство ужиє як найострійших мір. Які то мають бути міри, поки що ще правительство само не рішило ся. Здає ся, що президент мінїстрів, скоро побачить, що обструкция лагодить ся на довшу кампанїю, постарає ся насамперед о то, щоби Делеґация залагодила свої роботи а відтак приступить до обрахунку з обструкциєю. На всякий случай настане сего тиждня зміна в поступованю супротив обструкциї.

Льондоньский „Standard“ одержав з Тієнцїну вість, що там наспіло донесенє, після котрого правительство российске мало згодити ся на всї жаданя Японїї. З Петербурга знов доносять через Париж, що після погляду в тамошних двірских кругах не прийде до війни, бо Японїя держить ся спокійно. Росия не зробить Японїї нїяких дальших концесий і се вже подано до відомости японьскому послови Куріно. Але на всякий случай хоче Росия о скілько можна скоротити переговори, бо теперішна ситуация коштує Росию що день мілїон рублів.

До „Morning Post“ доносять з Чіфу, що 12.000 Японцїв висїло в Мазамфо на беріг;

---

1)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин.)

Страшна мара війни на далекім Всходї виступає щораз виразнїйше, а хоч може спільним заходам европейских держав удасть ся єї сперти на якийсь час, то ледви чи удасть ся єї таки зовсїм усунути. На всходї Азиї стрітили ся з собою два зовсїм ріжні сьвіти, дві зовсїм ріжні від себе раси, дві окремі культури, а з того вийшла так велика суперечність інтересів, що справдї було би велике чудо, як би она не довела до великої, страшної війни, до війни двох сьвітів з собою. Але, хто знає, може як раз в обаві тої страшної можливости лежить надія мира бодай в найблизшій будучности. На довгі лїта не можна єго сподївати ся, бо чим дальше в роки, тим більше будуть рости всїлякі суперечности інтересів, тим труднїйше прийдесь удержати рівновагу, котра раз врушена буде мусїла довести до катастрофи. Не дай Боже, щоби она наступила; але з тою евентуальностию треба вже нинї числити ся. В виду того не без інтересу буде для кождого пізнати трохи близше, хоч би навіть лиш дуже поверховно, ті сторони, в котрих чи тепер чи пізнїйше будуть відбувати ся без сумніву великі і важні події не лиш для поодиноких народів і держав, але й для цїлого роду людского. Сторони, котрі тут хочемо вивести перед очи наших читателів, обнимають так величезні простори, представляють так відмінні від наших відносини в житю людий і в цїлій природї, дають так величезний материял до опису, що просто неможлива річ обняти їх яко одну цїлість; се спонукує нас длятого представити їх поодинокими, маленькими частями, віби образками, з котрих читатель сам вже буде міг виробити собі хоч би лиш слабоньке понятє о цїлости.

В дорозї по Сибіри.

I.

В дорогу за золотом. — Їзда саньми. — Юшка в мішках. — В шатрі. — В зимівцї. — Верхом на ренї. — Дуга в зимі. — В копальнях. — По перебутій дорозї.

Амґуньская компанїя для добуваня золота в горах над рікою Амґун, притокою ріки Амур у всхідним Сибіри, вислала була позаторік ґеольоґа дра Е Мавра, щоби він розслїдив тамошні сторони, чи і де можна би найлїпше добувати золото. Учений той їздив два рази в сторони коло оселї Нїлян над рікою тогож самого імени і описав свою подорож, з котрої можна дуже добре пізнати, що мусять перебувати люди в зимі в тих сторонах, котрі нинї стали ся найважнїйшим осїдком для Росиян на далекім всходї Азиї. Згаданий учений так роз повідає:

Длятого, хто привик до войскової точности, найпоганїйший час, коли прийде ся вибирати ся в сибірску дорогу. Сибірска закрутанина переходить всякі дозволені границї, а коли до того має ся ще дїло з Тунґузами та Якутами, то чоловік мало що із шкіри не выскочить, особливо же тодї, коли ще не уміє добре по тунґуски клясти, хоч вже по российски досить добре вивчив ся. В понедїлок 20 падолиста старого стиля вибрав ся я остаточно в дорогу з 22 ренами, одним урядником, котрого мав для зміни повести до копалень, з моїм российским робітником та з двома Якутами. Через дві недїлї перед тим мали ми дуже красне, ясне веремя і велику студінь, а тепер став падати сніг при морозї 15 до 20 степенів Цельсия, що вже називало ся „великим теплом“. Я вже четвертий день в дорозї а сніг не перестає падати. Але то не тота весела сніговиця, підчас котрої, як у нас, летять мягонькі, водн̈исті платочки, лиш сиплють ся і сиплють ся без кінця і зовсїм спокійно тверді зеренця, навіть зовсїм не великі, але такою масою і так безнастанно, що в найкоротшім часї все засипають.

Моя каравана сим разом зовсїм инакше виглядає, як першим разом, коли я їздив у вересни. Тодї була нас величезна громада: я, мій провідник і мій робітник їхали верхом на кони, другий кінь призначений для мене віз за мною шатро, кожух і т. п., а за нами ішло 30 ренів відділами по 10 поприв'язуваних один за дру-

однакож японьский посол в Льондонї не хоче вірити в ту чутку. Та сама ґазета доносить дальше, що межи Хіною а Японією прийшло до повного порозуміня і на случай війни обовязала ся Хіна доставити 50.000 що найлїпшого війска. Іменоване японьского ґенерала Шії військовим аташе в Сеули уважають в Льондонї за факт великої ваги і побоюють ся, що в Кореї готові в недалекім часї настати непокої. Після „Times" роздано в Сеули корейским воякам муніцию і може легко стати ся, що Корейцї виступлять зачіпно.

Після „Berl. Tagbl." ситуация на далекім всходї представляє ся відрадно. Межи Японією а Росиєю прийде до компромісу в формі договору обовязуючого на довший ряд лїт. Посередництво держав европейских а так само і Сполучених Держав північної Америки єсть виключене.

Із Свакопмунд в німецкій кольонії в полудневій Африцї наспіла вість, що зворохоблені Герери збурили стациї зелїзничі Обабіс і Габіс. Чи і кілько та хто з білих згинув, ще не знати. Доси наспіла вість лиш про двох убитих; згинув якийсь ветеринар і один підофіцир підчас борби патрулї з ворохобниками. За то мало згинути богато туземцїв. Місцевість Омаруру, котра має 50 вояків залоги, знаходить ся в облозї, але залога добре укріпила ся і може довго держати ся.

Новинки.

Львів дня 25-го сїчня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий повернув до Львова.

— **З ц. к. краєвої Ради шкільної.** П. Міністер просьвіти іменував о. Ад. Ґерстмана римо-кат. катихитом в ґімназиї Франц Йосифа у Львові, о. Володисл. Котуского римо-кат. катихитом в ґімназиї в Стрию і Тад. Хшовца, асистента в державній школї промисловій в Кракові провізоричним учителем в тім заведеню. — Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала Йос. Добош-Домбровского і Марка Пекарского суплентами в І-ій школї реальній у Львові і перенесла Болесл. Кельского суплента в І-ій школї реальній у Львові до І-ої школи реальної в Кракові, а Лук. Сторчиковского суплента в реальній школї в Снятинї до школи реальної в Тернополи.

— **Огнї.** Дня 22 с. м. о год. 5-ій рано вибух грізний огонь в Любичи королївскій і знищив фабрику дроту, тартак і склад виробів фаянсових. — Дня 20 с. м. навістив пожар вже третий раз в сїм роцї місточко Буківско в сяніцкім повітї. Погоріли 2 доми положені в серединї міста.

— **З Тернополя.** Дня 1 лютого в понедїлок відбуде ся заходом тов. „Руска Бесїда" в Тернополи вечерок з танцями в сали „Міщаньского Братства". Вступ від особи 3 К., для родини з 4 осіб 10 К. Комітет приготовляє всякі несподїванки і сподїє ся, що красавицї з цїлого Поділя численно з'їдуть ся на сей одинокий вечерок в Тернополи. Забава заповідає ся як найлїпше. — Комітет.

— **Нове какао.** „Рижский Вестник" доносить: Студент політехніки в Ризї, Т. Еґер, спорядив 2 нові роди „какао", один з пшеничної муки, а другий з вівсяної. Проф. Ґлязенап розібрав хемічно нові препарати і ствердив, що они здоровійші і смачнїйші як правдиве какао, а до того дешевші, бо фунт коштує лише 40 копійок.

— **Дитина з двома головами.** В Тїч в Швайцариї народила ся оногди дитина жевьского пола з двома головками. Головки були одна за другою. Передна головка була вповнї розвинена, а задна не зовсїм. Дитина жила ледви кілька годин по народинах.

— **Пятнистий тиф** появив ся у Львові в замарстинівскій дїльници, де занедужало кілька осіб. В загальнім шпитали лежить доси 7 осіб недужих на тиф. В камяницях, в котрих прокинула ся пошесть, зарядили власти переведене десинфекциї.

— **Скаженний пес** — як доносять з Бродів — покусав там оногди кілька осіб.

— **Помер** скоропостижно на удар серця Станислав Новосельский, начальник суду в Калуши в 41-ім роцї житя.

— **Пригоди на зелїзници.** З Нового Санча пишуть, що оногди на тамошнім головнім двірци наїхали на себе дві льокомотиви і розбили ся. Машинїсти зіскочили ще завчасу і так щасливо, що не потерпіли нїякого ушкодженя.

— **Вінчанє** п. Ілярия Чапельского, урядника Банку краєвого, з п-ою Емілією Юзичиньскою відбуде ся дня 9 лютого с. р. в архікатедральній церкви сьв. Юра у Львові.

— **Сьвідками страшної подїї** була публика, що зібрала ся оглядати менажерию Дрекслера в Парижи. Коли Дрекслер увійшов до львиної клїтки, як се робив він що дня, кинула ся на него львиця і перевернувши на землю, тяжко поранила. На ратунок мужа поспішила до клїтки й Дрекслерова жінка, але і она стала жертвою роз'юшеної звірюки. Аж присутному в менажериї полїцияитови удало ся убити львицю влучними вистрілами з револьвера.

— **Величезний пожар.** З Християнії в Норвеґії доносять, що в суботу вибухнув пожар в фабрицї в Алезунд. Майже цїле місто упало жертвою пожару. Не уратовано нічого, а люди ледве з житем спасли ся. З усїх будинків лишило ся всього кілька домів. Недужих виратуваних із шпиталю перевезено до сусїдної місцевости. Около 11.000 осіб, напів нагих, остало без даху і всї терплять голод і зимно. В портї згоріли дві рибацкі лодки і кілька малих пароходів. Позаяк море розбурхане, не можуть великі пароходи вплинути до порту і поміч можлива лише від сторони землї. Кілько було жертв в людях, доси не звістно.

— **Міліоновий дар.** Ґордон Мек Кай, винахідник сївачки названої від его імени поручив у своїм тестаментї, аби з его спадщини сейчас виплачено кембріджскому университетови Гарварда 200.000 фунтів штерлїнґів, а крім того 80% із решти спадщини. По смерти послїдного із спадкоємцїв має все остале майно перейти також на власність университету.

— **Від видавництва музичного календаря.** На численні запитаня подає видавництво календаря до загальної відомости, що знижена аж до половини передплата на той календар застановлена без'условно з кінцем грудня 1903 р. Тепер можна замовляти лише по звичайній цїнї т. є. 2 К (з поч-

---

гим. То дивне видовище, коли дивити ся, як тоті зьвірята обладовані скринками, міхами та клунками ступають смирненько одно за другим. На кождім першім в тих трох відділах сидить один Тунґуз. Тота каравана не поступає живво на перед, бо що хвиля треба щось поправляти в баґажах, а наші дороги то не гостинцї, навіть і не сибірскі, і тому робить ся на годину не більше як 3 версти а в найлїпшім случаю 25 верст на день (1 верста має $1^1/_{16}$ кільометра).

Сем разом вибрав я собі иньший спосіб їзди, бо їхати верхом підчас великої студени не належить до приятности; позавивавшись в кожухи та бараницї лежу собі вигідно на санех та „придивляю ся" студени. Тоті сани то зовсїм легонькі, деревляні, мої трохи вигіднїйші, бо мають з заду із боків опирало; до них запряжені два рени в дуже простий спосіб, бо їм накладає ся лиш ремінь на шию. Зьвірята від других саних, що їдуть за першими, причіпає ся до передних, а попереду першої пари їде верхом погонич, що поганяє рени. Отже на такій правдиво сибірскій підводї лежу собі так позавиваний в кожухи та бараницї, що не можу рушити ся, навіть і тодї, коли-б не був привязаний ужиском. Гадав би хтось, що то не потрібна річ давати ся привязувати до саний, а то таки добра видумка, бо не раз і не два сани перевернуть ся. Як вже сказано, їдемо дорогою, де по правдї нема дороги і сани зачіплять нераз об якесь дерево під снїгом або й понад ним та перевернуть ся а я цїлий зарию ся тодї в снїгу, але що я привязаний, то держу ся саний, доки аж не прибіжить погонич та другі люди та не поставлять їх знову на копаницї.

Але той снїг, що лежить на метер високо, а в котрий так спокійно западає ся, має й свою злу сторону: я був собі обчислив, що за 5 днів стану на місци, де заводять ся копальнї золота, а то вже четвертий день а я ще не уїхав і половини дороги. В такім снїгу не можна би їхати вїякими иншими зьвірятами як хиба лиш ренами, та й они ще лиш з великими трудом і поволи можуть в нїм іти, а до того по тяжкій роботї мусять ще цїлу ніч бігати і шукати собі під снїгом скупої пожави, підчас коли моя вже готова і треба її лиш розтопити. А треба вам знати, що я везу з собою запас готової юшки з шаткованим тїстом, бараболяної зупи, булїону і т. п. в мішках на цїлий місяць! Перед виїздом казав я наварити того велику масу, мясо покраяли на дрібні кусні і все винесли на двір; за кілька годин поробили ся того великі груди леду і тепер рубаю собі сокирою, кілько менї на день потреба. То й вигідно і практично. Так само везу з собою замерзлі пироги та иньші присмаки, котрі держать ся в той спосіб знаменито через цїлу зиму. Консервів длятого тут не потреба; сьвіже мясо і масло, все стає тверде як камінь і не робить плям анї від крови анї від товщу. В сибірских містах продають всюди також і замерзле молоко на фунти. В сей спосіб можна заосмотрити ся в поживу далеко лїпше як в лїтї.

Впрочім така подорож серед зими при так „лагіднїй" температурі та коли нема вітру, не єсть зовсїм так дуже неприятна. Я маю добре, подвійне шатро, з полотна і грубого сукна, та везу з собою дві малї зелїзні печі, котрі, розуміє ся, як всї того рода печі: в одній хвили роблять таку спеку, що аж не можна видержати і треба двері відчиняти, а відтак вистигають борзо і робить ся знов страшенна студінь. А все таки коли чоловік через цїлий день намерзне ся, то таке перше тепло в наметї знаменита річ. Коли де станемо на ніч, то насамперед здоймають набір з ренів; відтак, о скілько то можна, розгортають снїг і прочищують місце на шатро та ставляють его, зрубують деяку велику сосну та наколють топлива а галузєм вистелять землю під шатром, щоби не було мокро. Відтак поставлять піч, а заким вистелять постіль із всїляких дерг та бараниць і кожухів, зробить ся таке тепло, що аж любо, а чоловік гріє ся ще й в серединї чаєм, до котрого иноді доливає собі ще й коняку. Опісля рубає ся і гріє ся юшку. Замість чобіт з кожі морских псів та баранкових панчіх, убирає ся на ноги високі, сягаючі аж по за колїна повстяні папучі і так лежить собі чоловік досить вдоволений, доки аж сон не затулить очий.

Але тото вдоволенє не конче тодї велике, коли чоловік змушений лежати так витягнений цїлий день під шатром, як ось приміром сего дня, пятого дня моєї подорожі. Лїтом все говорили, що зимою лекше рано половити рени, бо в снїгу видко слїди, а тепер маємо такий снїг, що їх зовсїм не можна відшукати, а ми вже два рази мусїли по цїлім днї сидїти на однім місци. От я й лежу та сплю або сиджу на санех та дрімаю і думку думаю та здаю ся зовсїм на свою судьбу, котра менї самому якоюсь дивною видає ся. В Сибіри стане чоловік борзо по сибірски смирненький; ще лїтом був би мене той недобровільний спочинок довів до розпуки, а тепер зношу его з як найбільшою рівнодушностию. До того ще, коли би навіть ренам та панам Якутам і сподобало ся їхати дальше, то днї такі короткі, що не далеко заїде ся; о 8 годинї зачинає свитати, а о 4 годинї вже темна ніч.

Оттак ми нинї, шестого дня, при лютій сніговици, уїхали ледви половину дороги. Сим разом ночуємо в якійсь старій зимівцї, значить ся, в хатї з кругляків, побудованій на зиму для робітників, коли далеко від головного місця роблять ся пошукуваня за золотоносними жилами. Такі більші або менші хати з тапчанами на постіль можна тут всюди стрітити, а

товою пересилкою 2 К 10 с.) З замовленями треба поспішити, бо наклад невеликий і незадовго буде вичерпаний.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 25 січня. В нїмецкій партиї народній прийшло до роздору. Предсїдатель того клюбу пос. Дершата має зложити мандат, позаяк єго внесене поставлене в Делеґациї викликало невдоволене серед партиї.

Будапешт 25 січня. Відбула ся тут рада кабінетова в цїли обдуманя средств до поборюваня обструкциї. Сего тижня має ґр. Тіша виїхати до Відня, щоби там здати звіт Є. Вел. Цїсареви.

Рим 25 січня. Угода межи Портою а італїяньским ґенералом Ґеорґісом вже підписана. Ґеорґіс має нинї виїхати до Константинополя

Софія 25 січня. Вість в ґазетах, що Туреччина збирає коло Кочани значні віддїли війска, зробила тут дуже прикре вражінє. Правительство болгарске зносить, що буде також збирати війско.

Константинополь 25 січня. Порта повідомила амбасадорів російского і австрийского, що македоньскі комітети революцийні розпочали знов енерґічну акцию, щоби в Охридї викликати ворохобню.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова. Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан. Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия. Скольього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави руської
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·–	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Гржималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава. Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче. Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Кревовецкий

всї они більше або менше порозвалювані. Отже тоту палату, в котрій я тепер спочиваю і пишу, уважав би якийсь Европеєць за найпослїднїйшого рода розвалену кучу, а то все таки „дуже паньска" домівка, в котрій можна навіть випростувати ся і по нїй ходити, що в шатрі годі. Розуміє ся, що ми мусїли ту „палату" насамперед зі снїгу очистити, кришу понаправляти і три дїри, що колись були призначені на вікна і двері, позатикати міхами та шатром; відтак поставили ми обі печі а сухе дерево з помосту покололи на топливо, з котрого зараз обі печі велику масу пожерли.

Опісля взяли ся ми до домашної господарки. Із снїгу та леду зробила ся на печах зараз вода на чай, а в хатї стало тепло, хоч і не так дуже, щоби ми могли поздоймати з ніг кожухові чоботи, та розкутати грубі вовняні хусти, котрими позавивали собі голови. Для більшої паради горять навіть дві сьвічки; при однїй з них я пишу, а при другій сидять Якути, їдять, пють чай і курять поганий тютюн. Коло печий сушить ся всїляка одіж. От вам і цїлий образ сибірскої „колиби." А хоч менї в тій колибі й не конче відрадно, то я все-таки дуже спокійний та вдоволений, бо мої вірні товариші зимові, кашель та нежит, від сибірскої зими мене зовсїм покинули, а мої руки, що звичайно були завсїгди „посїдані," якось дуже помякли, хоч они й неконче чисті. Бо то, бачите, ту лиш трохи натре ся лице і руки снїгом і чоловік вже вмитий.

Ну, наконець, дня 28 падолиста ст. ст., девятого дня дороги, дійшов я до цїли. Пишу знову в зимівцї, але тепер вже в такій, в котрій мешкають люди, а в котрій в сїй хвили знаходять ся: 3 урядники, 5 робітників і 3 Якути. Таке мішане товариство в малій хатчинї і при дуже ріжнороднім занятю не дає великого спокою. В перших шести днях мусїли ми їхати по найбільшій части великими лїсами, що вкриті величезною масою снїгу представляли величавий вид. Що правда, була то страшенна праця робити собі дорогу в снїгу, що лежав більше як на метер високо. Але той снїг бодай тим красний, що не зарівнює все як вода, лиш так сказати би індивідуалїзує, бо відтворює зовсїм вірно всяку невірність землї, кождий горбик, кожде дерево, що лежить повалене на земли, отже мимо своєї одностайної білости вносить якусь зміну в околицю, котрої лїтом надармо би шукати. А вже дуже величаво виглядали дерева, бо через цїлий час, як снїг падав, не було вітру і длятого анї пнїв, анї галузя на соснах не було видко зпід снїгової покриви; все біленьке, як би тисячі найкрасших різдвяних ялинок. Але коли було лиш злегка потрясти деревом, то сунула ся з него така маса снїгу, що иноді було таки поправдї небезпечно стояти під деревом. Якоїж краси був би надав цїлому краєвидови хоч би лиш маленький промінь сонця! А то вічно і вічно сипало снїгом із сїрого захмареного неба і така була темрява, що нїколи не було дальше видко, як що найбільше на 50 кроків.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада (Телефона число 527).